

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 313/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. B., J., ktorou namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002, v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 361/2011-31 zo 6. marca 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2013 doručená sťažnosť Ing. S. B., J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta postup okresného súdu v označenom konaní v období po

nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 361/2011-31 zo 6. marca 2012.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu 18. októbra 2002 žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou proti žalovanému S., S. (ďalej len „odporca“). Z uznesenia Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co/58/2011-311 z 29. februára 2012 vyplýva, že *„predmetom konania na Okresnom súde Senica bol návrh navrhovateľa o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. V časti neplatnosti výpovede bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 5C 105/2002-167 zo dňa 18. januára 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co 275/2009-201, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. 05. 2010 a predmetom konania zostala náhrada mzdy, pričom po zmenách petitu sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplataenia náhrady mzdy od 01. 09. 2002 do 09. 06. 2010 v sume 52.675,40 eur spolu s úrokom z omeškania 16,43 % ročne od 01. 09. 2002 do zaplataenia.“*

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„V tejto právnej veci pod sp. zn. 5 C 105/2002 sa sťažovateľ už jedenkrát obrátil na Ústavný súd SR, s namietaným porušením základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských, práv a základných slobôd, ktorý v Náleze ústavného súdu III. ÚS 361/2111-31 zo dňa 6. marca 2012 rozhodol, že toto právo porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.*

Pretože okresný súd i naďalej a svojvoľne a i protiprávne porušuje príkaz konať bez zbytočných prietahov, sa sťažovateľ opätovne obracia na ústavný súd s ďalšou sťažnosťou o rozhodnutie, najmä pre neplnenie základnej povinnosti súdu a vec prerokovávajúcej sudkyne, dotýkajúcej sa zabezpečenia procesného postupu v súdnom konaní vedúcemu k čo najskoršiemu odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorému sa sťažovateľ obrátil na súd o jeho rozhodnutie.“

Sťažovateľ poukazuje na to, že jeho vec *„nie je ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená“* (v sťažnosti uvádza prehľad úkonov, ktoré zodpovedajú spisovej dokumentácii obsiahnutej v prílohe k sťažnosti). Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že

v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu sa vec nachádzala na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), kde bola zaslaná 6. februára 2013 na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa. Ústavný súd zistil, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa zatiaľ nerozhodol.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že sa „obrátil i s podnetom na ústavný súd zo dňa 11. novembra 2012 o začatie konania vo veci zneužitia právomoci verejného činiteľa, pre neplnenie povinnosti okresného súdu konať bez zbytočných prieťahov, na ktoré ústavný súd nereagoval, sťažovateľa žiadnym spôsobom neinformoval i keď zodpovedným niekto musí byť, predovšetkým na strane okresného súdu. Plnenie príkazov ústavného súdu, je i vecou monitoringu jeho samotného, včítane vydania sudcu na trestné stíhanie.“

Ústavný súd zistil, že podnet sťažovateľa doručený ústavnému súdu 13. novembra 2012 bol jeho prípisom č. k. Rvp 13515/2012-4 z 2. apríla 2013 odložený s tým, že sťažovateľovi oznámil, „že z Vášho podania nie je zrejmé, aké základné právo alebo slobodu namietate, postupom ktorého orgánu malo k porušeniu toho-ktorého základného práva dôjsť, čo ústavnému súdu navrhujete, aké je odôvodnenie Vášho návrhu, navrhované dôkazy, či ste vyčerпали všetky právne prostriedky, ktoré Vám zákon na ochranu Vášho základného práva účinne poskytuje, či je Vaša sťažnosť podaná v lehote a podobne. O tom, aké predpoklady musí spĺňať návrh na začatie konania, Vás ústavný súd poučil vyššie.“. Súčasne ústavný súd poznamenal, «že nemá právomoc začínať trestné stíhanie a „zastaviť výkon funkcie sudcu“, v prípade podozrenia je potrebné obrátiť sa na príslušnú prokuratúru. Vzhľadom na to, že oznámenie o odložení podania nie je rozhodnutím vo veci samej, a teda nezakladá podmienku res iudicata, ktorá by ústavnému súdu neumožňovala v tejto veci viac konať, v prípade splnenia podmienok kvalifikovanej námietky porušenia základných práv a slobôd, túto môžete uplatniť v konaní pred ústavným súdom.».

Sťažovateľ tvrdí, že «Okresný súd od obdobia vyslovenia príkazu ústavným súdom konať bez zbytočných prieťahov, vykazuje obdobia nečinnosti, najmä od júla do novembra 2012, ako i od tohto dátumu do februára 2013. Podobne i jeho postup od doručenia spisu odvolacím súdom, je neefektívny, vyznačujúci sa neefektívnou činnosťou, teda takým

konaním, ktorý nevedol a nevedie k odstráneniu právnej neistoty v príkaznom čase, teda konať bez zbytočných prieťahov. Je iba trpkým výsmechom, inými slovami, povedané „je to zametanie občana po súdoch, za ktorým sú už iba cigáni“.

Justičná svojvôľa v postupe okresného súdu, ako aj pri jeho doterajšom rozhodovaní, majú priamy dopad na kvalitu dodržiavania základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vychádzajúc z napísaného, nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu v namietanom konaní, dochádza k porušeniu, práva sťažovateľa, na prerokovanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Naviac, neplnením a to opakovaným konať bez zbytočných prieťahov, ignorovaním viazanosti odvolacieho súdu v troch rozhodnutiach /rozsudok 23Co/275/2009-201 zo dňa 24. február 2010, uznesenie 23Co 58/2011-317 zo dňa 30. marec 2012, uznesenie 23Co/48/06-95 zo dňa 20. júl 2006/, vec prerokováajúca sudkyňa, zneužíva právomoc verejného činiteľa obzvlášť závažným spôsobom.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1./ Právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní pod sp. zn. 5C 105/2002 je opakovane porušované.

2./ Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 9.000.- eur

3./ Okresný súd Senica je povinný uhradiť trovy konania v sume... na účet právneho zástupcu

4./ Vec prerokováajúca sudkyňa zneužila právomoc verejného činiteľa obzvlášť závažným spôsobom, svojvoľným nesplnením povinnosti prikázanej v Náleze III. ÚS 361/2011 zo dňa 6. marca 2012.

Posúdi i mieru zodpovednosti v oblasti trestnej, pre viacnásobné neplnenie povinností viazanosti vyšších súdnych inšancií. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 361/2011-31 zo 6. marca 2012 bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z priloženej dokumentácie, ako aj z informácií poskytnutých ústavnému súdu okresným súdom vyplýva, že okresný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 105/2002 rozsudkom zo 6. decembra 2010 tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 5 136,23 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo zvyšku návrh zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 2 666,70 €. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. O jeho odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 Co 58/2011-311 z 29. februára 2012 tak, že nepripustil zmenu návrhu sťažovateľa rozšírením petitu o určenie, že pracovný pomer sťažovateľa u odporcu končí 6. septembra 2010 a že odporca mu je povinný zaplatiť ním požadovanú sumu 5 789,70 €, a o určenie, že označená osoba (Mgr. P. P.) postúpil okresnému súdu nepravdivé, pozmeňujúce čo do počtu hodín i predmetov listinné dôkazy, dotýkajúce sa rozvrhu hodín na školský rok 2001/2002. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 11. apríla 2012 prostredníctvom krajského súdu dovolanie, ktorým sa domáhal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s príkazom konať bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd zistil, že vec napadla najvyššiemu súdu 11. februára 2013 a bola jej pridelená sp. zn. 4 Cdo 91/2013, t. j. v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa nerozhodol.

V nadväznosti na zistený skutkový stav ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo

trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

V súvislosti s uvedeným právnym názorom ústavný súd zdôrazňuje, že jedným z pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nemôže dochádzať, lebo sťažnosť sťažovateľa v čase doručenia sťažnosti a rozhodovania o nej sa nachádzala na najvyššom súde, je daný dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní s prihliadnutím na zmysel a účel práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2013